

Misbrug har fundet Sted, om det har fundet Sted paa den Maade, at Lægerne har aflagt hyppigere Besøg, end det var nødvendigt — jeg taler her om de Kasser, som betaler efter Takst 2, for hvert enkelt Besøg, selvfølgelig ikke om de Kasser, som har Akkord —, eller om det er sket ved, at Medlemmerne uden Grund har søgt Læge. Jeg skal ikke udtale mig om, hvor Fejlen ligger, men jeg tror, det er paa disse to Punkter, vi skal have Opmærksomheden henvendt.

Nu vil man maaske sige: Ja, men Sygekasserne har jo Overenskomster med Lægerne, og saa maa de sørge for ved Forhandlingerne at faa Overenskomster, som de kan være tjent med. Jeg har haft Lejlighed til flere Gange at deltage i disse Forhandlinger, men jeg maa sige, at den Indfyldelse, Sygekasserne har haft paa Fastsættelsen af Taksterne, har været saare ringe. Man kan vel nok sige, at det egentlig har været Lægerne, der har dikteret disse Overenskomster. Den Overenskomst, vi fik i 1925, da den økonomiske Nedgangsperiode var begyndt, og da Kronen begyndte at stige, var ringere for Sygekasserne, i alt Fald for dem, der betaler efter Takst 1, end den Overenskomst, vi fik i 1921. Den blev indgaaet af et Udvalg, men dette Udvalg indhentede ikke Sygekassernes Repræsentanters Godkendelse af Overenskomsten, og jeg tvivler paa, at Overenskomsten, hvis de havde gjort det, var kommet i Stand. Jeg ved i alt Fald, at da vi i den Sygekasseorganisation, som jeg har den Ære at sidde i Ledelsen af, Ribe Amts Centralforening, holdt Møde i den Anledning med Repræsentanter for Sygekasserne, blev der vedtaget en Resolution, som ikke tydede paa det, en Resolution, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Idet Forsamlingen tager den trufne Overenskomst til Efterretning, udtaler man, at Sygekassernes Repræsentanter hellere havde set, at Kampen var fortsat, indtil et bedre Resultat var opnaaet, eller at Kasserne fremtidig havde arbejdet uden Overenskomst“. Det er tydelige og klare Ord, og den blev vedtaget enstemmigt. Skal de stadig stigende Lægeudgifter hemmes, saa er der efter min Mening kun eet Middel dertil, og det er yderligere at løsne Baandene, saaledes som vi løsnede dem i 1921, det vil sige stille Kasserne frit overfor, om de vil yde fri Læge, eller de ikke vil yde fri Læge og i Stedet refundere de tre Fjerdedele af Lægeregningerne. I Virkeligheden er det en Ordning, som praktiseres for Øjeblikket mange Steder, men den prakti-

seres paa en Maade, som ikke er god, og som ikke fører til gode Resultater, en Ordning, som i Virkeligheden ogsaa er godkendt af Staten, nemlig den, at man har indført Sygesedler, saaledes at de vedkommende, inden de gaar til Læge, skal løse en Sygeseddel, som betales med fra 50 Ø. op til — det har man enkelte Eksempler paa i Sønderjylland — 2½ Kr. Men der er det ved det, at Lægerne vil ikke føre Kontrol med, om disse Sygesedler er til Stede, og mange Gange bliver Sedlerne ikke løst; Sygekasserne kommer til at betale Regningen og faar ingen Erstatning for Sygesedlerne. Af de 1 647 Sygekasser her i Landet har 1 014 gjort Brug af disse Sygesedler, men det er ikke noget stort Beløb, der er indkommet, i alt 319 000 Kr.

I Lovforslagets § 1 foreslaas, at Tilskuddet til Sygekassernes Lægeudgifter ikke maa overstige 2,4 Mill. Kr. Nu er det 4 Millioner, og der er altsaa en Nedgang paa 1,6 Millioner, men der føjes til, at Beløbet kan ændres paa Finansloven. Jeg gaar altsaa ud fra, at i Tilfælde af, at Medlems-tallet stiger, vil dette Beløb ogsaa stige, men at det vil blive staaende, selv om Lægeudgifterne gaar ned. Jeg tror, det vil kunne lykkes ad den af mig anviste Vej at faa Lægeudgifterne ned, og naar man saa beholder de 2,4 Mill. Kr. i Statstilskud — eller et tilsvarende Beløb, hvis Medlems-tallet stiger —, vil man kunne naa til ligesom hidtil at faa en Fjerdedel af Lægeudgifterne. Ministeren mente, at naar man nu fradrager en Tiendedel af de hidtidige Lægeudgifter, 1,6 Million, vilde Lægerne nedsætte Taksterne i tilsvarende Grad, altsaa med en Tiendedel. Ja, det var jo saare rimeligt og ønskeligt. Vi har Lov at haabe, og Haabet er jo lysegrønt, men om det sker, er jeg dog ikke ganske sikker paa. Hvis Lægeudgifterne skal stige som hidtil og Statstilskuddet gaa ned, saa vil det virke overordentlig trykkende for Sygekasserne, hvis de skal beholde Forpligtelsen til at yde fri Lægehjælp. Der kunde da ske det, som jeg vilde anse for en Ulykke, at de fattige skulde gaa ud af Kasserne, eller at Kommunerne kom til i høj Grad at betale Kontingenterne. Nu vil man maaske sige, at det kan virke trykkende, hvis Medlemmerne skal betale en Fjerdedel af Udgifterne selv, navnlig under lange Sygelejer. Det har jeg været opmærksom paa. Derfor formener jeg, at den Paragraf, som er anvist i Mønstervedtægtens § 27, om, at Sygekasserne under særlig trykkende Sygdomsforhold maa yde ekstra Tilskud, bør bringes i Anvendelse, hvor Talen er om lang-